

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΘΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν Ἀθήναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΝΩΠΙΟΝ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΤΗΣ Θ'. ΠΕΡΙΟΔΟΥ.

Διαμαρτύρησις

τοῦ ἐκ Πάλης Βουλευτοῦ **Γεωργίου Τυπάλδου Ἰακωβάτου** κατὰ τῆς συγκλήσεως τῆς λεγομένης Βουλῆς καὶ κατὰ τῶν Β. Διαταγμάτων τῶν ἐκδοθέντων ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς παρελθούσης Βουλῆς, τῶν ἐχόντων νομοθετικὴν δύναμιν, καὶ

Προσβολή

κατὰ τῆς Βουλευτικῆς ἐκλογῆς τῆς ἐπαρχίας Πάλης τῆς 20 Δεκεμβρίου 1881 πρὸς ἀκρόασιν αὐτῆς.

'Ανακύπτοντες ἀπὸ τῶν ἐρεπιῶν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων, ὑποβάλλομεν τὰ ἐπόμενα:

'Ως πρὸς τὰ γενικά.

Κατὰ τὸ σύνταγμα ἕκαστον ἔτος ἔχει μίαν Σύνοδον Βουλῆς, ψφίζουσαν τὴν στρατιωτικὴν καὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν τοῦ Κράτους, τὴν στρατολογίαν, τὴν ναυτολογίαν, καὶ τὸν προϋπολογισμὸν, καὶ ἀποφασίζουσαν ἐπὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ.

'Ο προϋπολογισμὸς εἰσάγεται εἰς τὴν Βουλὴν ἐντὸς τῶν δύο πρώτων μηνῶν ἕκαστης Συνόδου.

'Η κυβέρνησις τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων πράγματι κατήργησε τὸ Σύνταγμα, διότι τὸ ἔτος 1881 δὲν ἔχει Βουλὴν· ἂν δὲ ἡ Βουλὴ τοῦ 1880 θεωρηθῇ Βουλὴ τοῦ 1881 (ὅπερ ἄτοπον), τότε τὸ ἔτος 1882 μένει ἄνευ Βουλῆς, ἂν ἡ Βουλὴ τῆς 1ης τοῦ νοεμβρίου 1881 ἐμελλε νὰ εἶναι Βουλὴ τοῦ 1882.

'Η κυβέρνησις μὴ συγκλήσασα τὴν Βουλὴν πρὸ τῆς 1ης τοῦ παρελθόντος νοεμβρίου τοῦ 1881, μηδὲ ἐπιτρέψασα ἵνα ἡ Βουλὴ συνέλθῃ αὐτοδικαίως τὴν αὐτὴν 1ην τοῦ νοεμβρίου κατήργησε δολίως καὶ ἐπιβούλως τὸ Σύνταγμα τῆς Πολιτείας, ἐπομένη ταῖς ἔγνεσι τοῦ Καποδιστρίου καὶ τοῦ Βάτεμβεργ, τῶν ἐκ Πετρούπολεως Γκουμπερνατόρων, μὴ σγούσα τὴν αὐθάδη ἐλευθεροστυμίαν ἐκείνων ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν καταργήσεως τῶν πολιτευμάτων τῶν ἡγεμονιῶν αὐτῶν.

Τὰ ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς παρελθούσης Συνόδου τῆς Βουλῆς ἐκδοθέντα Β. Διατάγματα, ὅσα ἔχουσι φύσιν νομοθετικὴν εἶναι πάντα ἄκυρα, παρανόμως ἀναστατάσασα τὴν Πολιτείαν, καὶ μεταβαλόντα τὸ πολίτευμα εἰς ἀνθικεῖτως διοικουμένην ἐπαρχίαν ξένου Κράτους. 'Η ἐκδοσις τοιούτων παρανόμων διαταγμάτων ἄνευ προηγουμένης ρητῆς καταργήσεως τοῦ Συντάγματος καὶ συγκλήσεως Ἐθνοσυνελεύσεως ἀποδεικνύει θρασυδειλίαν καὶ χλευσμὸν τοῦ Συνταγματικοῦ δικαίου.

Ἠῶσι αἱ ἐν Θεσσαλίᾳ κυβερνητικαὶ πράξεις καὶ αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ εἶναι ἄκυροι καὶ παράνομοι καὶ ἀντισυνταγματικαί, οὕσαι ἀποτέλεσμα πραξικοπήματος καταστρέψαντος τὴν συνταγματικὴν Βουλὴν τῆς 1ης τοῦ νοεμβρίου τοῦ 1881, καὶ νοθεύσαντος αὐτὴν δι' ἄλλων σποικισίων.

'Ο Βασιλεὺς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῇ εἰς τὴν περὶ τὴν βουλευτικὴν Σύνοδον τῆς 1ης τοῦ νοεμβρίου τοῦ 1881, καὶ πολλῶ ἤττον νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν τῆς Η'. περιόδου καταργῶν τὸ Σύνταγμα τῆς Πολιτείας. 'Ο Βασιλεὺς θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ διατάξῃ παρανόμως βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ νὰ συγκλήσῃ νέαν νόθον Βουλὴν μὴ στηριζομένην εἰς μηδένα προϋπάρχοντα νόμον. **Ταῦτα δὲ πράξας ἐξέπεσε τοῦ δικαιώματος τοῦ συνταγματικοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.** 'Ο Καποδίστριας καὶ ὁ Βάτεμβεργ ἐνήργησαν ἄλλοτε πολλῶ παρρησιαστικώτερον τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ Σύνταγμα καὶ αἱ περιστάσεις ὑπηγόρευον τὴν σύ-

δοραδὸ ἀπὸ νότους. Ὅπως εἰς τοὺς μακκρίους ἐκείνους βράχους ἢ λάσπη των καὶ ἡ σκόνη των ἦτο χροσὸς καὶ σάπφειρος, οὕτω καὶ τῆς λεπτογοιῆς Ἀττικῆς ὁ βόρβορος καὶ ὁ κονιορτὸς δημοαρχούσης τῆς ξανθῆς σκιᾶς τοῦ Σούτσου ἀναλύονται εἰς ὅσας ἀσθενεῖας καὶ δεινὰ ἐκρυπτεν ἢ πυξίς τῆς Πανδώρας.

Τί ἐκδικητικαὶ ποὺ εἶναι αἱ διαβολογυναικες καὶ τί ἀθῶα, ἀνώδυνα πράγματα αὐτὰ τὰ οὐδέτερα! Πολλάκις τὸ Μὴ Χάνεσαι θέλον νὰ γράφῃ Νέαν Ἐφημερίδα παρέλειπε τὸ Νέαν, διότι πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς ἐγκεραικὰς πτυγᾶς τοῦ Ἐφημερίδος καὶ Καμπουρογλοῦς ἦσαν ἠνωμένα εἰς σάρκα μίαν. Πολλάκις ἐλάμαμεν παρατήρησιν εἰς τὴν διαβολοπένα μὴς νὰ γράφῃ σωστὸ τὸ ὄνομα τῆς γειτόνισσας μὴς, διότι δὲν θέλουμε νὰ τᾶχουμε μὲ γυναῖκες ἀλλὰ καὶ αὐτὴ, ὡς ὀηλική, πείσμα ἐπάνω σ'τὸ πείσμα. Ἔως ὅτου χθὲς ἐγραψεν ἡ γειτόνισσα ὅτι ὁ Ραμπαρῆς θὰ ἔγει σήμερον τὰς ἐνστάσεις τοῦ Ἰακωβάτου καὶ ὄχι τὸ Μὴ Χάνεσαι. Τί ἐκδικητικαὶ εἶναι αὐταὶ αἱ διαβολογυναικες!

Ἀπὸδειξίς ὅτι ἐποτίσθημεν ὅλοι τὸ μακκίον νερὸ ἐν τῷ ὕνεϊρω μίαις θερμῆς νυκτὸς τοῦ Σκιξέσπερ, δι' οὐ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἐραστοῦ τῆς Βασιλίσσης ἐφύτρωσε κεφαλή ὄνου, εἶναι ὅτι ἀνεγόμεθα ἀκόμα Δήμαρχον, ὅστις, ἐκδικούμενος τὰ ἄνη καὶ τοὺς στεφάνους δι' ὧν ἐράναμεν τὴν ἐκλογὴν του, ἔρχεν αὐτὸς τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκρουε κολόνια εὐωδουστάτην καὶ ἦτο αἰνίγμα δι' ὅλον τὸν παραθέοντα κόσμον πῶς ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔπρεπε νὰ φράσῃ περιπατῶν τὴν μύτην του, ἐνῶ ἦτο ἐξυπναδὰ τοῦ κ. Δημάρχου μὴς ὅστις δικαιολογούμενος ἔλεγεν ὅτι ἐπρομήθευσεν οὕτω εἰς τὸν κόσμον μὲ τὸ καταναγκαστικὸ φράξιμο τῆς μύτης ἐφθνήνῃ μακαράδαν.

Νὰ μὴς ἀφήσουν ἡσυχίους ὅλοι αὐτοὶ οἱ ζευζέκηδες οἱ φυτρώσαντες ὡς σαλιγκάρια εἰς τὰς στήλας τῆς ΝΕΑΣ Ἐφημερίδος μὲ τὰς γραμματικὰς των παρατηρήσεις καὶ διορθώσεις. Ἀκούς ἐκεῖ ὅτι πρέπει νὰ λέμε τὴν Πύκνα καὶ ὄχι τὸ εὐφωρον καὶ ὡς βοδοζάχαρη γλυκὴ Πύκνα, διότι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ζευζέκης δὲν τὸ εὐρίσκει δὲν ζεύρω εἰς ποῖον ὁμοίον του συγγραφέα. Καὶ τί μὴς μέλει; Πλὴν αὐτοῦ τοῦ ἀδὲν τὸ εὐρίσκειν τί ἄλλο εὐρίσκει καλλίτερον εἰς τὸ ἀφόρητον Πύκνα, ἢ τί χειρότερον εἰς τὸ λίαν εὐφωρον Πύκνα; Διότι πρέπει προφέροντες τὸ δικό του νὰ στραβώσουμε τὸ πρόσωπόν μὴς ἀπὸ μορφοσμούς; Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος; Καὶ πάλιν παρακκαλούμεν τὴν χορείαν τῶν ζευζέκηδων νὰ μὴς ἀφήσῃ στῆν ἡσυχίαν μὴς, διότι θὰ μάθωμεν τὰ ὀνόματά των καὶ θὰ τὰ ἀποτυκνώσωμεν!

Αὐτοὶ οἱ ἠρῆνοι καὶ οἱ κοπετοὶ διὰ τὴν κατεδάφισιν δύο θεωριῶν τοῦ Βουλευτηρίου μὴς φαίνονται ὅτι δὲν ἔχουν τὸν τόπον των. Τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν πολίτευμα ὅπερ ἔχομεν δὲν δίδει κανὲν δικαίωμα εἰς τὸν λαὸν νὰ προϊσταται ἐκεῖ ὅπου οἱ ἀντιπρόσωποι του βουλευόντα. Διὰ τοῦτο, ἔπειτα θέλη ἡ Βουλὴ, διώχνει ἀνεκλὰ τὸν κυρί-

αρχον Λαόν. Τέτοια δικαίωματα λοιπὸν ἄς λείψουν! Ἐπειτα δὲν καταλαμβάνομεν τί λαὸν κοπανίζου, ἀφοῦ τὰ θεωρεῖται ἐκεῖνα μόνις ἐπαίονα διακοσίους ἢ τὸ πολὺ τριακοσίους ἀνθρώπους. Αὐτὸς εἶναι ὁ λαὸς, τὸν ὅποιον τῶρα πρόκειται ν' ἀποστερήσουν τῆς θέσεώς του; Ἡ λαὸς εἶναι οἱ γεωργοὶ τοῦ Κ. Κουμουνοδούρου; Ἡ λαὸς εἶναι οἱ πολῖται τοῦ Δ. Ράλλη;

Ἡ Κυρία Κερχαγιά δὲν ἐδέχετο αὐδέναν καθ' ὅλας τὰς ἀπόκρουε. Μίαν νύκτα τῆς τελευταίας ἐβδομάδος, ἐνῶ ἐπᾶνω μικρὰ συνακαστρορῆ εἶχε στήσει causerie ἢ λίμαν, εἰς τὴν θύραν προουσιζέται συντροφιὰ δαμινοφόρων εἰς ἣν ὁ ὑπὸ τῆς λέγει:

— Ἡ Κυρία δὲν δέχεται μάσκες.
— Ἐπικατέ της ὅτι εἴμεθα τὸ διπλωματικὸν σώμα. Ὁ ὑπὸ τῆς σπεύδων ἀνέρχεται καὶ δίδει τὴν εἰδησιν εἰς τὴν κυρίαν, la corde sensible ἐπενήργησε καὶ ἡ κυρία ἀμέσως διατάσσει νὰ δεχθῶσι τὰς ἐξοχότητας, τεκκίζεται ν' ἀνοίξῃ τὰ σκλόνια, ν' ἀνάψῃ τὰ φῶτα, νὰ διατάξῃ νὰ γεμίσουν τὸ buffet καὶ ὑποδέχεται μεθ' ὑποκλίσεως τοὺς ἀναβαίνοντας διπλωμάτας οἵτινες κλογοχρῶσον, κλοπερνούν ἐν γένει καὶ ἐν μέσῳ ἀστεϊσμῶν καὶ γελώτων ἀφίνον τὴν οικοδεσποίναν νὰ ἐνοήσῃ ὅτι οὔτε κἄν γνωρίζουν τοὺς διπλωμάτας.

Δὲν γνωρίζομεν οἱ ἴδιοι ἂν συνώμοσαν νὰ παραλύσουν καὶ τὴν τακτικὴν συνακαστροφὴν τῆς τῆς καθαρᾶς Δευτέρας ἐν Φελήρῳ, ἀλλὰ φαντασθῆτε ὅτι ἐνῶ εἰς τὰς αἰθούσας τῆς κυρίας Κερχαγιά οἱ προσκεκλημένοι προσπαθοῦν νὰ γλεντίσουν, διακρίδεται ὅτι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον γίνεταί γλαυκός Κυρίου. Ἡ σαμπάνια βέει, τὸ κονικὰ τὴν συνοδεύει, ἡ σικρετῆζ ἔρχεται κατόπιν, ὅλα ἀναμιγνύονται καὶ στροβιλίζουσιν ἐν τῷ στομάχῳ, γεννῶντα ἄλλο στρόβιλον ἐν τῇ κεφαλῇ. Τὸ κλειδοκουμβάλον πλήττεται θυροβωδέστατα συνοδευόμενον ἀπὸ φωνὰς γλυκεῖας καὶ ἀγρίας, εὐτόνους καὶ παρατόνους συγκρουομένας, καὶ ζεσχοῖσας λαρυγγίς καὶ ὠτα. Ἡ εὐθυμία βασιλεύει ἐκρηγνυμένη εἰς ἐνθουσιώδεις κραυγὰς, συνοδευόμενας ἀπὸ γέλωτας, οὐρὰ, ἦχον ἠραυμένης ὕαλλο, συγκρουομένων κυπέλλων, κροταλιζόντων χειλέων, φρενητιῶδων ποδοκροτημάτων κωνκῶν, ὅπερ εἶναι τὸ κέντρον τοῦ ὑπὸ τοὺς μεθυστικούς ἦχους τοῦ κλειδοκουμβάλου ἀφρω ἀρξάμενου χοροῦ καὶ ὅπερ ἀναγκιτιζεῖ τὰς κυρίας νὰ πέσωσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν χορευόντων καίτοι ἀφήσασαι τὰς αἰθούσας τῆς κυρίας Κερχαγιά καὶ κατακλύσασαι τὸν κύκλον τῆς μεταβληθείσης εἰς αἰθούσαν χοροῦ μεγάλου τοῦ ξενοδοχείου αἰθούσης.

Καὶ ἰδοὺ δικατὶ ἐχρησίμευσαν ὡς δάμαϊ ὁ Παρκακευδῆς φίλου μικροσκοπικοῦ Ἀθηναίου, εἰς πελώριος ἀξιωματικὸς τοῦ μικροῦ Καλαμογάρτη καὶ τόσο ἡμισυ ἀβρόσκαροι μουστακοφόροι ἐπὶ πολὺ ἐξηκολούθουν οὕτω χορευόμενοι. Πλὴντι ἀληθῆς, ἐπιδειξῶν ἀκόμα ὀλίγην νεότητά ὑπέρχουσιν, μὴ φθισιώσαν, ζελαρυγγίζομένην, εὐθυμοῦσαν, ἀδουσαν, πίνουσαν, μεθυσκομένην, πηδῶσαν, ὄρχουμένην, κωνκινίζουσαν, ἠερμινιομένην, ἐπιδεικνυμένην ζῶν καὶ ἀντιπολιτευομένην τὰ σχολαστικὰ τῆς κυρίας Κερχαγιά σκλόνια.

Ἐπὶ τῆς γρεσινῆς τρικυμίας κατέπεσεν ἐν τῇ Ὀδῷ Πατησίων τὸ ἀνεμοκίνητον τοῦ κ. Βασιλοπούλου, προστατευθὲν ὑπὸ τῆς εὐλογίας τοῦ Μακράκη.

Ὁ κ. Franczi, ἀριστος κοτραμπασίστας, δίδει τὴν ἐσπέραν τῆς αὔριον μουσικὴν συνκυλίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὠδείου, τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τῶν κκ. Ἀλέξη, Γουίδα, Λύγερνου κλπ.

Πρώτην φορὰν θ' ἀκούσωμεν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ γονδροειδοῦς κοτραμπάσο ἐξερχομένου τοὺς γλυκυτέρους τόνους τοῦ Σοῦπερ, τοῦ Σοπὲν, τοῦ Χάουζερ. Ὁ κ. Franczi εἶνε ἐπίσης καὶ αὐτιδὸς δόκιμος.

Περίεργος δημοσιογραφικὸς ἀγὼν συνάπτεται κατ' αὐτὰς μετὰξὺ ἐνὸς δημοσιογράφου, τοῦ τῶν Νέων Ἰδεῶν Θερασυόλου Ἀθανάτου Ἀγγελοπούλου (μὴν τὸν ἐλάττωθε τὸ ἴσπανόν) καὶ δύο ἐκ τῆς τάξεως τῶν λεγομένων ὀνογενῶν ἢ χρυσοκανηθάρων, Μενελάου Νεγρεπόντη καὶ Βασιλείου Μελέ.

Πρόκειται περὶ τοῦ διαβοῦτου λαθρεμπορίου τοῦ Μαρή Βαλιάνου τῆς Πετροπόλεως, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἄχρι τοῦδε ἐγράψαμεν καὶ ἐνεκα λήθης καὶ ἐνεκα πληθώρας ὕλης καὶ διότι δὲν ἐνοοῦσαμεν οὔτε χαιρεκακοῦντες νὰ περὶδῶσωμεν εἰς τὸ ἐθνικὸν ὄνειδος ἐν ὄνομα ὅπερ τῶς ἐνομιζέτο τίμιον, ἀλλ' οὔτε πάλιν ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεπείας ἐμποροῦμενοι νὰ σταυροκοπηθῶμεν, ὡς πλείστοι δυστυχῶς, πολὺ δυστυχῶς, συνάδελφοι, καὶ νὰ εἰπώμεν: ὁ Βαλιάνος, μεγάλου ὄνομα, ὀνογενῆς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διέπραξε κακούργημα. Ἡ δικαιοσύνη δὲν μὴς ἐπέτρεπε νὰ πράξωμεν τὸ πρῶτον, ἢ δὲ γνῶσις τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων μὴς ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὸ δεῦτερον.

Τὴν σήμερον ἀκόμα δὲν γνωρίζομεν οἱ ἐν Ἀθήναις τίποτε. Ἀπεφυλακίσθη ὁ Μαρῆς Βαλιάνος; Δὲν ἀπεφυλακίσθη; Ἐδῶσεν ἐγγύτην ὀλίγων χιλιάδων βουβλίων, ὡς ἐγράψαν διθυραμβογράφοι Κωνσταντινουπόλεως; Ἐδῶσεν ἐγγύτην ἑνδεκά εκατομμυρίων φράγκων, ὡς διακρίδουν ἄλλοι; Διατελεῖ ὑπὸ ἀτυνομικὴν ἐπιτήρησιν; Εἶναι ἐνοχος μόνον ἐπὶ λαθρεμπορίῳ; Ἡ εἶναι ἐνοχος καὶ ἐπὶ συστάσει περὶ σφετερισμοῦ δημοσίων χρημάτων; Ἐξ ὅλων αὐτῶν περὶ οὐδενὸς ἐσμὲν βέβαιοι. Τόσω δύσκολον εἶναι νὰ μάθῃ τις τὴν ἀλήθειαν περὶ ἀνθρώπου ἔχοντος περιουσίαν ἑβδομηκοντα εκατομμυρίων καὶ πεσόντος δι' ἐγκληματικὰς πράξεις εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Ἐνῶ δὲ ὁ σπουδαῖος τύπος οὔτε νὰ πληρορηθῆ ἐξήτησε περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου γεγονότος ἐξ ἀμέσων πηγῶν, οὔτε τὰ ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου γραφέντα νὰ ἀναδημοσιεύσῃ, ὡς συνεθίζετο νὰ πράττῃ δι' ἄλλας σαχλάς ἀναδημοσιεύσεις, ἐπληρώθη ὅμως διατριβῶν ἐπὶ διατριβῶν προερχομένων ἀπὸ δύο φίλους καὶ συγγενεῖς τοῦ κατηγορομένου Βαλιάνου, τοῦ Βασιλείου Μελέ καὶ τοῦ Μενελάου Νεγρεπόντη, οἵτινες ἔβαλαν ἓνα ὑπαλλήλον τοῦ δευτέρου νὰ μαρτυρῇ μόνος του ὅτι ἓνας δημοσιογράφος ἐξήτησε νὰ πληρωθῆ ἀπὸ τὸν κύριόν του διὰ νὰ μὴ γράψῃ περὶ Βαλιάνου.

Ἡ ὑπόθεσις εὐτυχῶς θὰ δικασθῆ, ἀλλὰ λυπούμεθα διότι αἱ ἐφημερίδες δὲν ὕψωσαν φωνὴν συμπαθητικὴν ὑπὲρ συναδέλφου των, κατηγορομένου ὑπ' ἀνθρώπων οἱ-

τινες καὶ συμφέρον καὶ πόθον ἔχουσι νὰ στιγματίσωσι τὸν ἀνεξάρτητον τύπον. Ἡμεῖς μετὰξὺ ἐνὸς ὑπαλλήλου ἐνὸς ὁμογενοῦς καὶ ἐνὸς δημοσιογράφου, πολιτευθέντος μέχρι τοῦδε ἀμέμπτως καὶ ἐκδηλώσαντος συνεχῆ δημοσιογραφικὴν ἀνεξαρτησίαν, δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποπευθῶμεν τὸν δημοσιογράφον, διὰ τοῦτο καὶ μετὰ ὀξέως ἀνεκόμενον τὴν δίκην τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, ὅτε θὰ ἐξελιχθῆ πλατύτερον καὶ φωτεινότερον ἢ ἀλλόκοτος αὐτὴ ὑπόθεσις.

ΣΚΕΨΕΙΣ.

Ἡ ὑπόληψις εἶναι εἶδος λευκῆς ἐμπροσθέλας τὴν ὀπίσταν φέρομεν· εἶναι πεπωμένον νὰ τὴν βλέπωμεν δεχομένην κηλίδας χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ τὴν ἀλλάξωμε.

Οἱ πλατωνικοὶ ἔρωτες ὁμοιάζουν πολὺ τῆς στρατιωτικῆς παρατάξις ἐν ὄρα εἰρήνης· σκόνη πολλή, μουσικὴ πολλή καὶ κανένας κίνδυνος.

Ἡ ζηλοτυπία πηγάζει ἐκ τοῦ κισθήματος τῆς ἰδιοκτησίας· ὁ φθόνος ἐκ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς κλοπῆς.

Φιλήματα μὴ ἀγκυρωμένων ὁμοιάζουν ἀνταλλαγὴν χασμαμάτων.

Αἱ περισσώτερον ἀγκυρῶσαι τὸν ἔρωτα γυναῖκες εἶναι φανιόμεναί ψυχραὶ, ὅπως αἱ τουρτουρίζουσαι ἀγκυρῶσι τὸ πῦρ.

Ἐν τῷ ἔρωτι αἱ γυναῖκες προχωροῦν μέχρι παραφροσύνης καὶ οἱ ἄνδρες μέχρις ἀποκτηνώσεως.

Τὰ συνοικεῖσια ὁμοιάζουν πολὺ τὰς ἀγορὰς τῶν χωρίων ὅπου ἕκαστος φέρει πρὸς πώλησιν τὴν ψωραλέαν ἀγγελίδα του ἢ τὸν χαλὸν του ἵππου, καὶ ὅπου πάλιν ὅλοι ἔρχονται ν' ἀγοράσουν ἓνα καλὸν, ὕγιες καὶ χρήσιμο ζῶον.

Ὅταν μὴς φεύγῃ μίαις ἐλπίς, ὅλα αἱ ἄλλαι συσφίγγονται καὶ τρέχουν νὰ ἀπταλάσουν τὴν κενωθεῖσαν θέσιν.

Philippe.

Και μετὰ τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, ἃς ἡ μετὰφρασις ἀκουσίως συλεύει τῆς ἀρρήτου χάριτος, τῆς ἀμεταφράστου γλαφυρότητος τοῦ πρωτοτύπου, ἠρέμους, γλυκειάς, ὡς τῆς μητρὸς ἢ ἀνάμνησις, θλιβεράς, ὡς ἡ ἀπελπιδος νοσταλγία, ἢ καλλιτέχνις διὰ μιᾶς μόνον βικίας κινήσεως τοῦ χρωστήρος ποιεῖ τὴν σκηνήν: «Ζοφερὰ ἀνακύπτει ἡ νῆσος τῆς Ἁγίας Μαύρας» καὶ καθ' ὅλον τὸ διήγημα συνεχῶς διήκει, ὅ,τι οἱ Ἴταλοὶ ἄετι ἀνεγνώρισαν ὡς πρωτοτυπίαν παρὰ τῆ συγγραφῆς: τὸ ἀόριστον μειδίωμα Μούσης Ἑλληνίδος, ὅπερ ὡς ἀκτίς ἀπὸ λαμπροτέρου τινὸς ἄστρου ἐν τῷ οὐρανῷ τῆς Τέχνης διαχέει ἀνατολικὴν τινα μαρμαρυγὴν ἐπὶ τῶν σελίδων ἐφ' ἃς ἐγαράχθησαν αἱ ῥωμαντικαὶ ἰδέαι, τὰ Ἰταλικά αἰσθήματα, οἱ Φραγκικὸὶ τύποι τῆς Δοῦ Σεράου. Τῆς αὐτῆς Μούσης τὸ μειδίωμα, ἢ αὐτὴ ἀκτίς, ἣτις διὰ μέσου ἄλλων πρισματῶν θλωμένη λαμπρῶς περιβάλλει τὸν κλασικισμὸν τῶν Γαλατικῶν στίχων τοῦ Χενιέρου καὶ τὸν ἐπιρρωνύμενον Ἀρακαδισμὸν τῶν Ἰταλικῶν στροφῶν τοῦ Φοσκόλου· ἢ αὐτὴ ἀκτίς, ἣς ἡ ἀπαυγὴ ἀμιμήτως παρ' ἡμῖν μέχρι τοῦ νῦν λάμπει ἐν ταῖς «*Αἰτικαῖς Νυξίαις*» τοῦ μόνου καλλιτέχνου ὃν ἔσχεν ἡ σύγχρονος Ἑλλάς.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ διηγήματος εἶναι τὸ ἄλμα τῆς Σαπφουῦς ἀνανεούμενον. Ἄλλ' οἱ χαρακτῆρες τῶν προσώπων ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν κόσμον τῆς φαντασίας τῆς Δοῦ Σεράου, κόσμον ῥωμαντικὸν ἄμα καὶ φυσιολογικόν. Ἐξαιρετὸς μόνος ὁ Κασταργῆς, ὁ κοινὸς καὶ ἀδιάφορος μνηστῆρ, σταφιδέμπορος, τύπος ὅμως σημερινοῦ Ἑλλήνος ἐμποροπλοιάρχου, πολλάκις ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ παραγενομένου, ὃν ἔσωσεν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς ἢ συγγραφεὺς ἀντέγραψεν.

Ἡ Καλλιόπη Σπαύρου, ἡ ἡρώϊς, τυγχάνει ἐν τῶν ἠθικῶν ἐκείνων ὄντων, ἐν τῇ ψυχολογικῇ συνθέσει τῶν ὁμοίων ἢ Δοῦ Σεράου θαυμάσια ἀπεργάζεται. Εἶναι Ἑλληνὶς ἀνατραφεῖσα ἐν Παρισίοις· ἀλλ' ὅ,τι παρὰ τῇ γυναικί καλεῖται ψυχή, καρδιά, παρὰ ταύτη εἶναι αἰνίγμα, οὐτινος καὶ αὐτὸ τὸ θανάσιμον ἄλμα ἀμφίβολος λύσις ἀπομένει.

Ὁ Παῦλος De Johanna, ἐκεῖνος, εἶναι ὁ κοινός, παρνοούμενος, Βυρῶνιος τύπος. Κορφαῖδος τις ἢ Λάρας, μὴ ἔχων ὅμως τὴν δύναμιν νὰ φέρῃ ἐν τῇ ζωῇ του τὸ μοιραῖον ἐγκλήμα, ὅπερ, ὡς ἐν τάφῳ μυστηριώδει, λανθάνει ἐν τῷ παρελθόντι τῶν δύο ἐκείνων. Ἰταλὸς ἢ Δαλματίας ζήσας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνὰ τὸν κόσμον, σχεδὸν ἀπατρις· ἔχων οὐλὴν τὴν μέλαιναν κόμην, βαθεῖς καὶ μυστηριώδεις τοὺς μέλανες ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ τὸ ὄχρον μέτωπον οἶνει κεχαρταμένην τὴν λέξιν fatalitá. Εἶδος πλανοδίου ἱππότου καὶ βάρδου ἄμα, ὅστις ἀγνωστον πόθεν ἐρχεται καὶ ποῦ ἔγει, βέβαιον ὅμως ὅτι μίαν ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολήν: Poser ἐνώπιον τῶν γυναικῶν. Δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς Δὸν Ζουάν, εἰς ὃν ὁ Βύριον ἔδωκε τὰ πτερὰ του, ἀλλ' ὁ γυψ προσποιούμενος τὸν ἀετόν.

Οἱ τοιοῦτοι τύποι ἀρέσκουσιν ἔτι ἐν Ἰταλίᾳ. Ἄλλ'

οὐδαμοῦ θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ ἢ Δοῦ Σεράου ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα αἱ νεάνιδες, καὶ ἂν ἔτι ἐν Παρισίοις ἀνετράφησαν, γνωρίζουσιν ὅμως ν' ἀγαπῶσιν ὡς Ἑλληνίδες πάντοτε—καὶ οἱ De Johanne ἐκλείπουσιν, ἀφανίζονται πρὸ τοῦ σφριγῶντος διδάκτορος τῆς Νομικῆς, ἐπιδιδόμενου εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ τὴν μακρὰν, ἐπίπονον ἀνάδασιν τῆς πολιτικῆς πυραμίδος πειρωμένου, τύποι οὗτοι τοσοῦτον σπάνιοι ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ καθ' ὅσον, κατ' ἀντίθετον ἀναλογίαν, παρ' ἡμῖν πλεονάζουσιν.

Ὅταν ἡ Δοῦ Σεράου γνωρίσῃ ἐκ τοῦ ἐγγύς τὴν ἡμετέραν Ἑλλάδα, τὴν ἐσθτῆς πατρίδα, ὅταν καὶ πάλιν ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα αὐτῶν, ὃν γεννηθεῖσα πρῶτον ἀνέπνευσε, καὶ διὰ τοῦ βλέμματός της περιβάλλῃ τὴν φύσιν αὐτῆν, ἣς αἱ μυστικαὶ καὶ ἄρατοι ἀρμονίαι καὶ αἱ ἀπαρμιλλῶς διαγραφόμεναι νοητὰ εἰκόνες ἀπετυπώθησαν τὸ πρῶτον ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ της ψυχῇ, ὅταν καὶ πάλιν ἢ συμπατριῶτις τοῦ Βασιλεῖαδου πατήσῃ τὰς ἀκτὰς τῆς γενεθλίου γῆς καὶ διὰ τοῦ βλέμματός βοηθούμενου ὑπὸ τῆς φαντασίας περιβάλλῃ ἐνθεν μὲν τὴν Ὀλυμπίαν, ἀπέναντι δὲ καὶ ἐγγύτερον τὸ Μεσολόγγι, τοὺς δύο τούτους πόλους τοῦ παρελθόντος τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, ἢ καλλιτέχνις ἐν αὐτῇ θ' ἀνακύψῃ Ἑλληνίς.

Εἶναι ὡραία ἢ Ἰταλία καὶ πλουσία εἰς ἀρμονίας καὶ χρώματα· ἀλλ' εἶναι μᾶλλον κυανῶς τῆς Ἑλλάδος ὁ οὐρανὸς καὶ πλουσιώτερος εἰς ἄστρα· ἐπὶ δὲ τῶν ὄρεων της διαιτῶνται πάντοτε οἱ θεοὶ, καὶ ἡ θάλασσα, ἀφ' ἣς ἢ Ἀφροδίτη ἀνέδν, μετὰ μείζονος φίλτρου καὶ βαθύτερον τὰς ἀκτὰς αὐτῆς περιβάλλει.

Μέσω ἀνθέων κηλούμενος, εὐώδης τῆς Ἰταλίας ὁ ἀῆρ, ἀλλὰ βαρῦς, ζαλίζει ἢ ἀμαυροῖ τὸν νοῦν καὶ μεθύσκει τὴν καρδίαν· λεπτός καὶ διαυγῆς, οἶνει αὐλος, ὁ ἀῆρ τῆς Ἑλλάδος πτεροῖ τὸν νοῦν μετάρσιον καὶ τὴν καρδίαν ὡς ἐν τιτανεῖσι στήθεσιν εὐρυναμένην ἐνθουν ποιεῖ. Ὁ μέγιστος τῶν Ἰταλῶν εἶναι ὁ Δάντης· ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀγόμενος ἐψάλε τὰ σκότῃ καὶ τὸν Ἄδην, καὶ ἐν τῇ ὄνειρώδει λάμπει τοῦ Παρκεδείσου τοῦ σκοτοδινιᾶ καὶ ἀβέβαιον φέρε τὸ βῆμα. Ὁ Αἰσχύλος, ὁ Ἑλληνας, ἐπιβὰς τοῦ Κυκλάσου ὀρθοῦται μέχρι τοῦ Διὸς, ὃν ἀπειλεῖ διὰ τοῦ κεραυνοῦ νοός του.

Εἶναι μεγάλη ἢ Ῥώμη, ἐν ἣ τῆς Ἑσπερίας αἱ Μοῦσαι, ποικιλοχρώμους ἐσθῆτας τοσοῦτων διαφόρων σχολῶν ἀναβαλλόμεναι, συναγείρονται· παρὰ τὸ Καπιτώλιον ὅμως ζοφερῶς μέχρι τοῦ νῦν δεσπόζει τὸ ἀθλιότερον τερατούργημα τῆς ἀνθρωπίνου μικρονοίας, ὁ Πάπας. Ἄλλ' ἀναζῶσι καὶ αἱ Ἀθηναί, τοῦ Περικλέους ἀναπολοῦσαι, καὶ παρὰ τὸν Περθενωῶν αἱ Ἑλληνίδες Μοῦσαι τὰ ὑψίστα πονήματα τῆς ἀνθρωπίνου διανοίας ἐπιδεικνύσαι, καλοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς Τέχνης.

Τὰ ἀσυνάρτητα ταῦτα καταπαύω εὐχόμενος ἵνα ὡς τάχιστα οἱ αὐτόθι τὸ «καλῶς ἤλθε» προσφωνήσῃτε τῇ Δοῦ Σεράου.

Ἄγγελος.

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»